

Trosfrihet i endetiden

«Enhver har rett til tanke-, samvittighets- og religionsfrihet. Denne rett omfatter frihet til å skifte religion eller tro, og frihet til enten alene eller sammen med andre, og offentlig eller privat, å gi uttrykk for sin religion eller tro gjennom undervisning, utøvelse, tilbedelse og ritualer.»

Paragraf 18 i FNs menneskerettighetserklæring

Hva er dypest sett sann frihet?

Jakob 1: 25 Den som skuer inn i frihetens fullkomne lov..

Joh. 8 :36 Hvis Sønnen gjør dere fri, da blir dere virkelig fri.

2Kor 3:17 - Der Herrens ånd er, der er det frihet

Gud alene kan dømme i menneskers trosforhold (DSS Kapittel 16).

Den store strid

Jeg setter fiendskap mellom deg og kvinnen og mellom din ætt og hennes
Ætt. Han skal knuse ditt hode og du skal knuse Hans hæl. 1 Mos. 3:15

Forkynneren 1:9-10

Det som har vært, er det som skal bli, det som har skjedd, er det som skal skje.
Det er intet nytt under solen.

Kan det sies om noe: 'Se, dette er nytt'? Det har allerede vært i eldgamle tider som var før oss'

- Hendelsen ved durasletten (Daniel kapittel 3)
- Joh 1:10-11
- Apostlene (Apg 5: 27 -28)

Menigheten i ødemarken

Åp 12:13-14

‘ Blant dem som motsatte seg pavemaktens overgrep, stod valdenserne i første rekke. De var fast bestemt på å være lojale mot Gud og holde fast på rene enkle tro..... Noen forlot sitt hjemland i Alpen og heiste troens fane i fremmede land. Andre gjemte seg i øde dalfører og oppe i fjellene , der de fritt kunne tilbe Gud.

Den tro som de valdensiske i århundrer hadde holdt fast på og forkynt, stod i skarp kontrast til de falske læresetninger som romerkirken hevdet. Deres tro var basert på Guds ord, den eneste norm for sann kristendom.’ Fra DSS kapittel 4

Åp 12:15 - 16

Fra DSS, På flukt over havet.

‘Mange ønsket oppriktig å vende tilbake til den renhet og enkelthet som preget de første kristne. De betraktet mange av skikkene i den engelske kirke som rester fra avgudsdyrkelsen, og hadde ikke samvittighet til å ta del i dem. Men kirken ble støttet av de verdslige myndigheter og tillot ingen avvik’

‘ De som laget forfatningen, anerkjente at det tidløse prinsippet at menneskets forhold til Gud er hevet over all menneskelig lovgiving, og at samvittighetsfriheten er ukrenkelig.’

Gud tvinger aldri viljen eller samvittigheten. Men Satan tyr stadig til tvang og grusomhet for å få makt over dem som han ikke kan få bukt med på annet vis. Frykt og brutalitet er de midler han bruker for å dirigere folks samvittighet og sikre deres hyllest. For å oppnå dette arbeider han både gjennom religiøse og verdslige myndigheter og får dem til å innføre menneskelige lover som er i strid med Guds lov.

Den Store Strid, Krisetimen nærmer seg.

- Hvilke tegn se vi i dag på dette?

Åp 12:17, Åp 13:12

Når kirken påtvinger en religiøs plikt ved hjelp av verdslig makt, danner den selv et bilde av dyret. Når helligholdelsen av søndagen blir tvunget igjennom i De forente stater, er det ensbetydende med å tvinge mennesket til å tilbe dyret og dets merke.

DSS, Guds foranderlige lov

Det er mange, selv av de som er engasjert i denne bevegelsen for tvungen søndagshelligholdelse, som er blindet for resultatene som vil følge denne handlingen. De ser ikke at de kjemper direkte mot religionsfriheten. Der mange som aldri har forstått den bibelske sabbat og det falske grunnlaget som søndags institusjonen hviler på. Ethvert steg til fordel for religiøs lovgiving er egentlig en innrømmelses handling overfor pavedømmet, som i så mange tidsaldrer har kjempet mot samvittighetsfrihetfriheten. 5 T 711 par 2.

Det er vår plikt etter som vi ser tegnene på at faren nærmer seg til å våkne til handling. La ingen sitte med en døsende forventning om at det onde er på vei ved å berolige seg selv med tanken at dette må skje fordi profetien har forutsagt dette, og at Gud vil beskytte sitt folk. Vi gjør ikke Guds vilje dersom vi sitter stille uten å gjøre noe for å bevare samvittighetsfriheten. 5T 713

- Hva kan vi gjøre i denne sammenheng?

La det være oppriktig bønn, og la oss så arbeide i harmoni med våre bønner. Det kan se ut til at Satan er triumferende og at sannheten er overtrådt av usannhet og villfarelse; folket som Gud har spredt sitt skjold over, og landet som har vært et asyl for Guds samvittighetsundertrykte tjenere og forsvarere av hans sannhet, kan settes i fare. Men Gud vil at vi skal minne om hans omgang med folket hans i fortiden for å redde dem fra deres fiender. Han har alltid valgt ekstremiteter, når det virket som ingen mulighet for utfrielse fra Satans virke, for manifestasjonen av hans makt. Menneskets nødvendighet er Guds mulighet. Det kan være at det ennå kan gis et pusterom for Guds folk til å våkne og la sitt lys skinne. Hvis tilstedeværelsen av ti rettferdige personer ville ha reddet de onde byene på sletten, er det ikke mulig at Gud ennå, som svar på sitt folks bønner, vil holde dem som gjør Hans lov ugyldig? Skal vi ikke ydmyke våre hjerter sterkt for Gud, flykte til nådestolen og tryggle ham om å åpenbare hans mektige kraft?